

HALASTUSE ALLIKAS

Uus inimkond... leiab end idanemise ja enda miniatuurselt näitamise faasis, laiali puistatud ja avaratel aladel...

Nagu uus, noor seeme, juurdumas täpsel hetkel ja kõige ettenägematumas kohas.

Ja öeldes "uus"... on see püüd väljendada inimkonna enamuse enamust, kes liigub, kes tormab, kes tekitab ärevust, kes keelab, kes karistab, kelle tormakas põgenemine viib teda sügavikkudesse.

Palve Tähendus näitab meile... inimkonda, kes taganeb, ütleb lahti oma põlvnemisest, taganeb Loomingust; kes kaitseb end oma ohvriлуу ruumi saavutustes; kes tunneb end parema maailma loojana.

Kuid tema müoopia, lühinägevus taandub... osaliste hävinguteni, mis muutuvad üldisteks, ilma et see looks resolutsiooni, lahenduse solidaarset keskkonda.

Kõige selle keskel, Loov Teadvus, Müsteerium, annab meile märke selle uue, värske seemne kohta, mida peab hoidma, innustama, tema eest hoolitsema...; et too oleks teadlik kust pärineb...; ning hoiaks alal ustavust ilmutatule, loodule. Et oleks teadlik oma vajalikust loominguilisusest kaunis, ilus, läbi kunsti. Valmisolekus ükskõik missugusele sündmusele ja ei variseks kokku kurtmise all...; et ta oleks ajatu, et oma idanemise, oma arengu jooksul, oma loomist manifesteeriks, omaks kindlust oma algupära, pärinemise ja oma funktsiooni kohta.

Kõik see esindab midagi uut, kui seda ellu viiakse. Sest samuti on sarnane keelekasutus tormakal võimu põgenemisel; ning mis näitab end näiliselt kaastundliku või solidaarsena või kaitsjana... Kuid teame, et need sõnad on õigustus suurema kontrolli säilitamiseks.

Uue tugevus paikneb selles, mis talle ilmutatakse, mida talle näidatakse, mida avastatakse, mida interpreteeritakse; ja, tulemuseks, endaga kaasa toodud tunnistuse andmise näitamine ja ellu rakedamine.

Selle seemne juures on märkimisväärseks tema usk, tema Kuuletumine Märkidele...; tema teadvuse kindlus oma eluvõimelisusest, teostatavusest tagaajamise, kimbutamise, marodöörluse, kiusatuste, hoiatuste, hirmude ees...

Ta näib ütlevat:

“Ei! Sa ei ehmata, kohuta mind oma kindlustamise hirmudega! Ei, sa ei ahvatle mind oma tormakate naudingutega ja veelgi vähem oma töötatud õnnedega, laetud võimu ja lõksude poolt. Ei.

Ma ei aktsepteeri münte kui tasu, sest see on minu enda tahe järgida oma ideaale: neid, mis mulle on omistatud minu annetes.

Ei. Ma ei lange võrdluste lõksu; nendesse silmakirjalikesse kadedustesse, mis nõuavad minult parimaks olemist!, rohkem! ja suuremalt! Üritan olla see, kes ma pean olema. Ja ma olen kindel selles tundes, mida tunnen ja minu jaoks on olemas vajaminev abi.

Ei! Ma ei kuku saavutuste lõksu ega uhkelda, hoople sellega, mis see mulle annab.

Minu meeltes ei ole... valetamist, kui strateegiat. On välja ütlemine, vajaliku otsuse paindlikus armastusväärsuses!

Ei; ma ei vaju halva tuju küüsi, armastuse puudumisse, raevu, vimma, "silm silma vastu" ja "hammas hamba vastu" kergelt tekkivasse kiusatusse. Sellest on juba küllalt saanud.

Minu teadvus on olla vaimse tunde hingus (vaimselt tundlik hingus), mis annab mulle armastatud olemise tundmise olemuse!... ja reflekteerida, peegeldada seda konditsiooni kogu oma tegevuses.

Ei. Ma ei kuku lipitsemise, pugemise, progressi, saavutuse kergesse kiusatusse; või oma võimu tühisusse.

Ma ei ole võim. Olen teenimine.

Ma ei õigusta vägivalda kui “viimast vahendit”, olgugi et pean sellega koos elama.

Saan oskama end teostada rahulikkusest pärit dialoogi ressurssidega, käratult. Ja ma saan oskama olla meditatiivses häämingus ja palvuslikus intiimsuses.

Ei ole minu tundmuseks isoleeritus, kuid küll ma pean end alal hoidma, säilitama.

Ei ole minu tegutsemiseks vastandumine. Enne seda pigem põgenemine; pigem alla andmine, alistumine”.

Kuulates neid avaldusi, proklamatsioone, võivad need tunduda... lapselike aliansside ülistamisena. Kuid nad ei ole seda. Pigem on need appi hüüded sügavast abi sisemusest.

Pigem on need julgused tundmatutes seiklustes.

Pigem on need... lootuse hüüud.

Kuid küll on need... referentsi deklaratsioonid; ettepanekud igapäevaseks tegutsemiseks..., mis kuuluvad meie olemuse juurde.

Kuid võimuka, kadeda ja vägivaldse elustiilil on niivõrd avar, laialdane kasutamine, et sellel süsteemil on lõputult ressursse propageerimaks “kõige tugevama”, “kõige julgema” ideed -kokkuvõttes “kõige võimukamat”- kui Elu identiteedi väljendust.

Ja see propaganda, mis sellest tuleneb, on... vahel peenekoeline ja teistel puhkudel nii vägivaldne, et..., või sureb iseenese üritusest või siis klammerdub selle külge.

Siit ka see, et olend peab tegema tööd “valikulise poorsusega”..., tehes vajalikku ja selgepiirilist vahetust, et vältida vastandumist ja, enne kõike, mitte kukkuda domineerija domineerimise rolli ja muutuda ise dominandiks.

“Domineerija domineerimine ja muutuda ise dominandiks. Domineerija domineerimine ja muutuda ise dominandiks”.

Selle inimkonna ülekaalus olevaks märgiks on kõrkus, ülbus; ja see imbub sisse väga erinevates vormides: hoobeldakse kunstiga, koketeeritakse iluga, toidetakse tundeid, afekte, pakutakse välja emotsioone, salatsetakse vaidlustes... ja väliselt näidatakse end õilsana, üllana... vaevas, piinas.

Ülbus muutub tugevaks kuni jõuab mingi kena soomusrüüni (selleks saamiseni?), mingi rõõmuhetkeni.

Ta muutub kohalolevaks ülistades egokesksust, et kindlustada oma kestvaid kohalolekut.

Ai!... Ai! Ei ole kerge navigeerida sogastes ja petlikes kõrkuse vetes.

Ai! Kui lihtne on langeda olendil -ja seda uskuda-, et see on parim laev, mis vetel kulgeb, teadmata, et lämbumine, uppumine on ähvardamas.

Ai, Halastuste Halastus!, mis voolab välja... Müsteeriumist; kes sa purskad ammendamatu allikana.

Jah. Nagu ammendamatu allikas, tahame olla sinu rüpes..., et teada katkematult milline on meie päritolu, meie juht... ja meie ettepanek.

Ai! Ja kui hirm ja lootusetus pitsitavad, teada, et Halastuse allikas... leevendab, teeb valvsaks!, aitab.

Ei ole kohta kergelt tekkivale loidusele, ega ka mitte situatsioonist tingitud käega löömisele..., ega kõikidele õigustustele, mis ainult kinnitavad ülbuse lodevust.

Halastuses.
